

חיים: ד פי יומם ולילה תכבד עלי ידך נהפך לשדי בחרבני קוץ סלה:
ה חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי אמרתי אודה עלי פשעי ליהוה ואתה

זוהר תהלים

האדם שהוציאו מפיו, זהו שכתוב:
"משכבת חיקך שמר פתחי פיך" (מיכה ז, ה),
ולפי זה "אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון",
מתי, כאשר "אין ברוחו רמיה".

צריך לפרש החטא

חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי אמרתי
אודה עלי פשעי ליהוה ואתה
נשאת עון חטאתי סלה (לב, ה): [זוהר פ'
ויקרא (דף כ ע"א)] רבי חייא ורבי יוסי היו
הולכים בדרך. עד שהיו הולכים, אמר רבי
יוסי לרבי חייא, נשתדל בדברי תורה,
בדברי עתיק הימים. פתח רבי חייא ואמר,
(תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו', מכאן
למדנו, שכל אדם שמכסה את חטאיו
ואינו מפרש אותם לפני הקדוש ברוך הוא
ויבקש עליהם רחמים, לא נותנים לו
לפתח פתח של תשובה, משום שהוא
מתביש (מכסה) ממנו. ואם הוא מפרש
אותם לפני הקדוש ברוך הוא, הקדוש
ברוך הוא חס עליו, ויתגברו הרחמים על
הדין.

שערי דמעות לא ננעלו

וכי שכן אם הוא בוכה, שהרי כל
הפתחים הסתומים הוא פותח,
ותפלתו מתקבלת. ועל זה פרישת חטאיו,
כבוד הוא למלך להגביר רחמים על דין.
ועל זה כתוב, זבח תודה יכבדני. מה זה
יכבדני? שני כבודים הם, אחד למעלה
ואחד למטה. אחד בעולם הזה ואחד
בעולם הבא.

פיך. ולכן אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון,
אימתי? כשאין ברוחו רמיה.

הנשמה עולה למעלה בלילה ומעידה על
מעשיו

אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון ואין
ברוחו רמיה (לב, ב): [זוהר תורה:
זוהר חלק ג' פ' נשא דף קכא.] אמר רבי אבא,
מקרא זה יש לעיין בו. בוא וראה, בשעה
שהאנשים ישנים בלילה, וטועמים טעם
של מיתה, הנשמה עולה למעלה, עומדת
במקום שצריכה לעמוד, ונבחנת על
מעשיה שעשתה כל היום, ונכתבים בספר,
מה הטעם, לפי שהנשמה עולה למעלה,
ומעידה על מעשי האדם, ועל כל דבור
ודבור שיצא מפיו.

הנשמה לוקחת כל דיבור טוב ומכניסה
לפני המלך

וכאשר אותו הדבור שהוציא האדם מפיו
הוא כראוי, כגון דבור קדוש של
תורה ותפלה, זה הדבור עולה ובוקע
רקיעים, ועומד במקום שצריך לעמוד, עד
שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת
אותו הדבור ומכניסה אותו לפני המלך.

דיבור רע נרשם על הנשמה והגוף של
האדם שדיבר

וכאשר זה הדבור אינו כראוי, והוא דבור
מדיבורים הרעים או מלשון
הרע, דבור זה עולה למקום שעולה, ואז
נרשם זה הדבור ואותו החטא על זה